

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Václavem Dudou ve věci žalobce **Renaty Petrové**, bytem v Olomouci, Topolová 9, zastoupené JUDr. Radkem Závodným, advokátem se sídlem v Olomouci, Litovelská 1340/2C, proti žalovaným 1) **Družstvu Olomouc, Jižní**, družstvu se sídlem v Olomouci, Školní 202/2, identifikační číslo 25861255, 2) **Statutárnímú městu Olomouc**, se sídlem magistrátu v Olomouci, Horní náměstí 583, zastoupenému Mgr. Ing. Petrem Konečným, advokátem se sídlem v Olomouci, Na Střelnici 1212/39, za účasti vedlejší účastnice na straně žalobkyně **JUDr. Aleny Sikorové**, bytem v Olomouci-Slavoníně, Topolová 421/4, zastoupené Mgr. Zdeňkem Jouklem, advokátem se sídlem v Brně, Jakubské náměstí 580/4, o určení platnosti smlouvy, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 11 C 345/2019, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 5. 2021, č. j. 69 Co 7/2021-965, takto:

I. Dovolání se **odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í:

V záhlaví označeným rozsudkem Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „odvolací soud“) k odvolání žalobkyně potvrdil rozsudek ze dne 14. 10. 2020, č. j. 11 C 345/2019-891, jímž Okresní soud v Olomouci (dále jen „soud prvního stupně“) zamítl žalobu o určení, že blíže specifikovaná smlouva o smlouvě budoucí uzavřená mezi žalobkyní a žalovanými dne 18. 2. 2009 je platná a účinná a že závazkový vztah založený touto smlouvou mezi účastníky trvá (výrok I.); dále rozhodl o nákladech řízení (výrok II.). Odvolací soud se ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně o nedostatku naléhavého právního zájmu žalobkyně.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně (dále též jen „dovolatelka“) dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), jehož přípustnost dovozuje z toho, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí „*na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která je dovolacím soudem doposud rozhodována rozdílně a je na místě, aby ji dovolací soud posoudil jinak.*“

Nejvyšší soud projednal dovolání a rozhodl o něm podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., dále opět jen „o. s. ř.“).

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 239 o. s. ř. přípustnost dovolání (§ 237 až 238a) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud; ustanovení § 241b odst. 1 a 2 tím nejsou dotčena.

Podle § 241a odst. 1 věty první o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opakovaně zdůrazňuje, že může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako je tomu v projednávané věci), je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje pro řešení vymezené právní otázky za splněné (srov. shodně například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1705/2013, ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1983/2013, a ze dne 16. 9. 2013, sp. zn. 22 Cdo 1891/2013).

Tvrzení, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, může být způsobilým vymezením přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. jen tehdy, je-li z dovolání patrné, o kterou otázku hmotného práva jde, a ve kterých rozhodnutích byla tato otázka dovolacím soudem rozhodnuta rozdílně (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či jeho usnesení ze dne 27. 8. 2013, sen. zn. 29 NSČR 55/2013, jež je veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu). Takový údaj se však z dovolání nepodává.

Argument dovolatelky, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, která je dovolacím soudem doposud rozhodována rozdílně a je na místě, aby ji „dovolací soud posoudil jinak“, není řádným vymezením přípustnosti dovolání v režimu § 237 o. s. ř., neboť významově neodpovídá tomu, aby „dovolacím soudem (již dříve) vyřešená právní otázka byla (dovolacím soudem) posouzena (opětovně, ale) jinak“ (shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1172/2013, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2013, sen. zn. 29 NSČR 55/2013, která jsou dostupná veřejnosti na webových stránkách Nejvyššího soudu); ostatně dovolatelka ani žádnou takovou právní otázku k dovolacímu přezkumu neformuluje.

Není úkolem dovolacího soudu, aby na základě odůvodnění napadeného rozhodnutí sám vymezoval předpoklady přípustnosti dovolání v souladu s § 237 o. s. ř., a nahrazoval tak plnění procesní povinnosti dovolatele.

Dovolatelka požadavku § 241a odst. 2 o. s. ř. tak nedostála. Nejvyšší soud proto její dovolání odmítl podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř., neboť v dovolacím řízení nelze pro tuto vadu pokračovat (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2013, sen. zn. 29 NSČR 51/2013).

Žalobkyně napadla rozsudek odvolacího soudu výslovně v celém rozsahu. Dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu v části směřující proti výroku o nákladech řízení však není vzhledem k § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř. ve znění účinném od 30. 9. 2017 přípustné.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení nemusí být odůvodněn (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 22. 12. 2021

JUDr. Václav Duda v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Viktor Kramář, DiS.